

عنوان مقاله:

بررسی دستیابی و پراکندگی توسعه پایدار در معماری و شهرسازی نمونه موردی شهر تهران

محل انتشار:

پنجمین کنگره علمی پژوهشی افق های نوین در حوزه مهندسی عمران، معماری، فرهنگ و مدیریت شهری ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

ابرج یحیی پور - کارشناسی ارشد، جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یادگار امام

خلاصه مقاله:

دوران جدید توسعه جوامع، با پدیده بهبود شاخص های بهداشتی و زندگی و شتاب یافتن رشد جمعیت در سراسر جهان همراه بوده است. مفهوم پایداری از ابتدا در مقیاس جهانی و ملی تعریف شد. از موضوعات مطرح شده اخیر در فرهنگ برنامه ریزی، نابرابری توسعه است. این نابرابری ها که حاصل عوامل متعدد تاریخی، طبیعی، جمعیت شناختی، اجتماعی، اقتصادی و سیاسی می باشد، سبب رشد ناهمگون و نامتعادل نواحی می شود. تمرکز نامعقول و نامتناسب در عرصه های زیستی، توسعه اقتصادی و اجتماعی نابرابر نواحی جغرافیایی را در پی خواهد داشت، موضوعی که بازتاب آن در چشم انداز جغرافیایی شهرها و رشد ناهمگون آنها را نیز می توان یافت. بنابراین تحول و دگرگونی در هر یک از جنبه های خاص زندگی نه تنها ارتباط تنگاتنگ با روندهای عمومی توسعه دارد، بلکه جدا از سمت گیری های عام در سطح ملی نیز نیست. بنابراین هرگونه اقدامی در راستای دگرگونی جنبه های زندگی می تواند و باید جزیی از ساماندهی فضایی به شمار آید. پژوهش حاضر دارای ماهیت کاربردی - توسعه ای و ترکیبی از روش های تحقیق کتابخانه ای و تحلیلی، و با هدف کلی، شناسایی توانمندی ها و محدودیت های توسعه یافتگی و یا عدم توسعه یافتگی شاخص های اجتماعی - اقتصادی در سطح مناطق 22 گانه شهر تهران می باشد. در راستای هدف فوق اطلاعات آماری شاخص های منتخب برای هر یک از مناطق با استفاده از نرم افزارهای GIS و Excel مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته که نتایج حاکی از این که از نظر پراکندگی شاخص ها در مناطق تفاوت و اختلاف زیادی وجود دارد. لذا این تفاوت ها لزوم تهیه و اجرای برنامه ها و طرح های هدفمند را برای توسعه یکپارچه و متوازن ایجاد می کند.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، تهران، شهرسازی و برنامه ریزی شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/730447>

